

איחוד מצריכים: ירוסלפ

(א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדוֹד שְׂמַחְתִּי בְּאֲמָרִים לִי בֵּית ה' גִּלְגָּל. (ב) עֲמֻדוֹת הָיוּ רִגְלֵינוּ בְּשַׁעְרֶיהָ יְרוּשָׁלַם. (ג) יְרוּשָׁלַם הַפְּנוּיָה פְּעִיר שְׂחַפְרָה לָהּ יַחְדָּו. (ד) שְׁשֵׁם עָלוּ שְׂבֻטִים שְׂבֻטֵי יֵה עֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהַדוֹת לְשֵׁם ה'. (ה) פִּי שָׁמָּה יִשְׁבוּ כְּסָאוֹת לְמִשְׁפַּט פְּסָאוֹת לְבֵית דָּוִד. (ו) שְׂאֵלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם יִשְׁלִי אֶהְבִּיָהּ. (ז) יֵהִי שְׁלוֹם בְּחִילָהּ שְׁלוֹהַּ בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ. (ח) לְמַעַן אֲחִי וְרַעֲי אֲדַבְרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ. (ט) לְמַעַן בֵּית ה' אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ.
(תהילים קכ"ב)

**"אמר ר' יהושע בן לוי: 'עיר שעושה כל ישראל חברים' (ירושלמי, חגיגה ד, ו')
 'היתה דומה בשלש רגלים למדינה שהתחברו אליה כל בנותיה מסביב' (ר אברהם אבן עזרא)
 'שאליה ובעבורה יתחברו האברים הפרטים של הגוף הכולל יחדיו להיות גוף אחד: (מלבי"ם)"**

ירושלים הינה עיר אפולטיטית. "ירושלים לא נתחלקה לשבטים". ירושלים שייכת היא לכולם. עם ישראל מורכב משבטים שונים (...)
 ריבוי האזוניה והדעות הכרחי הוא על מנת ליצור חברה דינאמית ומתפתחת עם זאת יש הכרח בהימצאותה של נקודה
 קבועה אחת, ללא כל עוררין, אשר תהיה האב החומר את כל איברי הגוף השונים. נקודה הנלח הזו, היא שאחורה להעניק את
 האחזות לעם ישראל (...). עזם העובדה שירושלים לא נתחלקה לשבטים, מעניקה לה את יסוד השלמות, הגלום בשמה הזכור
 את השפתיים - "ירושלים". אחזותה של ירושלים מספקת את החיבור המורכב של כל שבטי ישראל, אכן, יש חשיבות עליונה
 כריבוי דעות וזכויות, אולם לחלוקות וחילוקים אלו יש מקום אך ורק עם קיומו של גורם מחבר ומאגד המסוגל להעניק ערכי
 נצח אליהם אין מחלוקת, אשר לעולם לא ישתנו ולא יתישנו, ערכים אליהם כל מפלגה ועדה באשר היא תוכל להתחבר. על כן
 דרש רבי עקיבא ואמר: "ירושלים היא הנלח".
 (הרב רונן נויברט ז"ל, מתוך אתר 'ישיבת ההסדר "אורות אלו")

**מתוך יום ירושלים, עיר שמסמלת חיבור בין כלל ישראל, נתחבר אנחנו לכאב של העדה האתיופית שהוא הכאב שלנו מתוך היותנו עם אחד המחבר
 בשורש נשמתו על כל הקרובים והרחוקים שנספו בדרך לירוסלם.**

טקס האזכרה הממלכתי ליהודי אתיופיה אשר נספו בסודאן בדרכם לארץ ישראל נערך מדי שנה
 ביום ירושלים, כסמל לכמיהה העמוקה של יהודי אתיופיה לירושלים בירת ישראל. בחירת התאריך
 הזה כיום זיכרון לנספים בדרכם לארץ מעלה תמיהה. מדוע יום שמח הנתג בעקבות שחרור ירושלים
 הברירה, צריך להיות מהול בעצב וזיכרון של נספים?
 בבואנו לזכור ולציין את אותם יהודים גיבורים אשר רצו להגשים חלום של אלפי שנים ונספו בדרכם
 מאתיופיה לישראל, אין תאריך יותר מתאים מאשר יום שחרור ירושלים. בדומה למעבר החד הקיים
 בין יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל לבין יום העצמאות למדינת ישראל, גם כאן- דווקא ביום
 השמחה וההלל על שחרור ירושלים, ראוי לזכור את כל הגיבורים החולמים על ירושלים והנהרגים
 בדרכם אליה.
 אני מאמין כי זהו אירוע מכונן לא רק עבור משפחות הנספים, אלא עבור עם ישראל כולו.
 (מתוקו אלמו, רכז בתנועת בני עקיבא)

'...באו כל שאר ביתא ישראל ידענו שזה אינו ביתנו, וכל יום חלמנו על עלייתנו לארץ ישראל. כאשר הדיע רגע תחילת הגסע הייתי בן
 שלוש עשרה, יצאנו יחד משפחתי ועמד הגשפחות. אני זוכר שעברנו דרך לא קלה, גלוה קשיים ואכשוילים רבים שנקלענו אליהם, אך
 לצרות הקושי הידי ניתן לדאות את העוצמות והיכולות של אותם אנשים שלא ויתרו...'

כשהגענו לסודן, אני זוכר שנאלצתי להתבגר גידית, ויצאתי לעבוד על מנת לפרנס את משפחתי. העבודות היו מאוד קשות והכסף
 שהוסכנות העבירה למשפחות היהודיות בסתר לא הספיק לפרנסת המשפחה. החיים היו קשים מאוד, הן מבחינת תנאי העבודה והן מבחינת
 האנטישמיות שהשתוללה באקום. נאלצנו להסתיר כל הרצון את זהותנו על מנת שלא ניתפס. עד שיום אחד גישוהו הלשין על היותנו יהודים,
 והסודנים הדיענו אלינו והחלו להכות כל מי שנקרה בדרכם, ועצרו מספר אנשים. אני הייתי ביניהם. במעצר עברנו התעלות קשה ללא אוכל
 ושינה, ובמשך כל היום הכו אותנו עד זוב דם. נאלצתי לסבול זאת במשך שלושה ימים עד שהחזירו אותי בחזרה לחנה. היו כאלה
 שנאלצו לעבוד סבל זה תקופה ארוכה יותר. יחד עם זאת תמיד הייתה אמונה לאנשים והם החליטו לא לוותר ושרדו. כשהשאיפה היא
 לגמש את חלומם ולהדיע ארצה... (תיעדה: יעל דסטה)